

Οι «Νεόπλουτοι» τοῦ διαστήμου ἀγνώστου κ. Abadie εἶναι ἔργον παλαιόν, πα-
 λεμικόν, ἀσφαλῶς παραγγελμένον ἀπὸ προκτοκόν θεατρῶν γιὰ συνοικιακόν θεα-
 τράκι τοῦ Παρισιοῦ. Χονδρὸ ἀλάτι, χονδρὸ σάν χαλίκι, καὶ αἰσθηματικὴ ἀπολογία
 τοῦ ἀφιπλουτισμοῦ καὶ τῶν ἀφιπλούτων. Ὁ ἀκροατὴς φεύγει συγκινημένος: «Οἱ
 καίμενοι, οἱ σφάκτες οἱ ἀφιπλούται! τί δυστυχεῖς καὶ τί εὐχαισθητοὶ ἄνθρωποι! Πῶς
 θεωροῦν καὶ θέν ξέρον νά πιθὼν τὸν κῆφόν τους ὅπως οἱ ἄλλοι, οἱ παλκοὶ πλού-
 σοι!» Ἰδοὺ ἔργον πραγματικῶς κατάλληλον νά φηγοῦράρη ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὸ
 ρεπερτόριον τοῦ μέλλοντος... Ἰθύνικοῦ θεάτρου!

Ἡ κ. Δημοπούλου κατακτετὴ τῆς βαθμίδας τοῦ Παρισιανισμοῦ εἰς κόμισαν καὶ
 νύμφην μὲ βῆμα Ἰουλίου Καίσαρος. Ἦτο ἐξαιρετικὰ εὐχίς. Ἀλλὰ ὁ ρόλος τῆς ζητεῖ
 εἶναι laissez-aller καὶ μόνον αὐτὸ μπορεῖ νά μαλακώσῃ καὶ εἶται νά καταστήσῃ λίγο
 ἀνεκτὴν σὰ μάτια τοῦ θεατοῦ τὴν χονδρὸτητα τῆς θέσεώς της κοντὰ εἰς τὸν
 κλοῦσιον χονδρᾶνθρωπον καὶ τὴν κουβαλᾶ μέσα στὸν πύργον τοῦ, δίπλα στὴν νόρμιον
 γυναῖκα του.

Ὁ κ. Βαδῆς θὲ ἦταν μοναδικὰ καλὸς ἐάν θέν τὸν παρέσυρε τὸ κείμενον του εἰς βε-
 ριστομάχος χονδρότητες. Ἀλλὰ ἦσαν λάθη τοῦ κειμένου καὶ μᾶς ἐξέπληξε ἡ εὐλυγισία
 τοῦ ταλέντου του, μεταπηθῶντος ἀπὸ τὸ δράμα εἰς τὴν φέροντι δαιμόνιοι μου Ἕλληνας,
 οἷς εἴτις καλλίτερη τύχη, βηλ. καλλίτερό περιβάλλον! Ζωντανώτερη ἢ δ. Ραίτα-
 νάκη καὶ στρογγυλὸς ὁ κ. Βλαχοπούλος. Ὅσον διὰ τὸν κ. Δενδρακὴ μᾶς ἔκαμε ν'
 ἀνεκνεύσωμεν ἐκὶ πέντε λεπτά. Μᾶς ἔδωκε τὴν φωνὴν τοῦ θεάτρου εἰς τὸ ἐπίπεδον
 καὶ πρέπει νά εἶναι. Μὲ μιλᾶτε, λοιπόν, χριστιανοὶ μου, ἠθοποιοὶ Ἕλληνας, τρεῖς
 φορές τοῦλάχιστον ψηλότερα νά σᾶς ἀκούῃ ἢ πλαταῖα καὶ νά ζωντανέουσιν τὰ αἰ-
 μικτὰ της! Τὶ δειβόλοι! Δέν ἀκούσατε ποτὲ νά μιλοῦν γιὰ τὴν ἐμιλία τοῦ θεάτρου,
 καὶ τὴν συγγέσται μετὸν τόγον καὶ ἔχετε στὰ κουβεντολόγια σας στὴν «Ἀργολίδα»